

ညေး

မျောက်တစ်ကောင်ရေးတဲ့
ဝတ္ထု

မျောက်တစ်ကောင်ရေ တဲ့ ဝတ္ထု
ထုထည် ... သိပ်သည်းဆ ...

ကြီးမား ကျစ်လစ်လွန်းလှတဲ့လောကကြီးထဲမှာ
ငါဟာ ...

ရိုက်လိုက်တိုင်း ကွေးသွားတတ်တဲ့
“သံတစ်ချောင်း” ... ပါ ... ။

အသင်သူ

သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် သဘောတတ်တော့မည် ဖြစ်၍ ဒီည
စည်ဘီယာဆိုင်မှာ သူတို့ အပြတ်သော င်းကျန်းကြသည် ။

မြို့ပြ ညတွေ ဆိုတာတော့ ဒီအတိုင်းချည်းပင် ... ။

ဘတ် (စ်) ကားခပ်ကျပ်ကျပ်တွေ ၊ ဆာလ်ဖြူရစ်အက်ဆစ်ပါဝင်နှုန်း များ
လွန်းလှတဲ့ ငရုတ်ဆီတွေ နဲ့ နယ်ဖက်ထားတဲ့ အသုပ်စုံတွေ က ပိုက်ဆံနှစ် ရာ ၊
သုံးရာလောက်သာ တတ်နိုင်သူတွေ ရဲ့ အိမ်အပြန်လမ်းကို စောင့်မျှော်နေကြသလို ...

စည်ဘီယာဆိုင် ၊ နိုက်ကလပ်နှင့် အနိပ်ခန်းတွေ ကလည်း
ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ အပန်းဖြေလာမည့် ညကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိလေ၏ ။

ခု သူတို့ စည်ဘီယာဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေကြသည် ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် ပန်းကုံးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့

တစ်ကီးဝင်တစ်ကီးထွက် သီဆိုနေတဲ့ စင်တင်အဆိုတော် မလေးကိုခေါ်ပြီး အသင်သူ
နရင်းနှစ် ချက်လောက် ရိုက်ပေးချင်နေမိသည်။ ။

မူးတာတောင် ဇိမ်ကျကျ မမူးရ ...။

ကြောင်ကို ဝမ်းနှုတ်ဆေးကျွေးထားတဲ့ အသံနဲ့ အော်ချင်ရာတွေ အော်နေသည်

။ “မှေးစက်နော် ... အသည်းဝယ် ... မောပန်းလို့ နှိပ်ရင် .. မေလေ ချော့ကာ သိပ်ပါမယ် ... အေး
... အေး ... အို ... အို ... မောင်ရယ် ... အိပ် ... အိပ်တော့ကွယ် ...”

အမလေးဟဲ့ ... နင်က သိပ်နေတာလား ...။

ငါ့နားထဲ ကြားနေရတာ ကတော့ ...

“နှိပ်စက်မယ် အမြဲကွယ်. .. နားညည်းလို့ သွားရင် .. မေလေ ထပ်ကာ

နှိပ်စက်မယ် ... အေး ... အေး... အို ... အိုမောင်ရယ် ... လစ် ... လစ်တော့ကွယ် ...”

ဟုတ်တယ် ... သူ့ရဲ့အနုပညာရသက ဘယ်လောက်တောင်

ပြောမြောက်သလဲဆိုတော့ ကိုယ့်နားထဲ အဲဒီ လို ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာကို ကြားနေတာ ...

။

“အချစ်ရေ ... အိပ် ... အိပ်တော့ကွယ် ...”

အေး ... လစ် ... လစ်တော့မှာ ...။

ခေါင်းလဲမူး ... နားလည်းပူ ...။

“ဟိတ်ကောင် ... ဟန်ထူး ...”

“အေ့ ... ဟေ .. ပြော .. အသင် ...”

သဘောသားကလည်း မူးနေပြီ ...။ အေးကျော်နဲ့ ညီချစ်ဇော်လည်း မူးနေကြပြီ။ ။

“မင်း ဒီတစ်ခေါက်သွားမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲ ...”

“နှစ် နှစ် ... နှစ် နှစ် ခွဲလောက်ပေါ့ ...”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ...

“ကနေဒါ ဘက်ကော ရောက်မှာ လား ...”

“ရောက်မှာ လေ ... ဘာ ဖြစ်လို့တုန်း ... ”

“ကနေဒါရောက်ရင် ငါ့အတွက် မျောက်တစ်ကောင်လောက် ဝယ်ခဲ့ပေးစမ်းပါ ”

“ဟမ် ...”

ဟန်ထူး ရေချိန်ကိုက်နေရင်းမှ မျောက်တစ်ကောင်ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် လန်
ဖျတ်သွားရသေးသည်။ ။

အေးကျော်နဲ့ ညီချစ်ဇော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ။

“မျောက် ... ဘာလုပ်ဖို့ တုန်း ...”

သူက မဖြေ .. ။

ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဝယ်မှာ သာ ဝယ်ခဲ့စမ်းပါကွာ ... အဲဒီ မှာ တော့ အလွယ်တကူ ဝယ်လို
ရလိမ့်မယ် ထင်ရတာ ပဲ ... ငါ မင်းကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ... တွေ့ တဲ့မျောက် လျှောက်ဝယ်မလာနဲ့
နော်သူငယ်ချင်း ... ငါပြောတဲ့ မျောက်ပဲဝယ်ခဲ့ ...”

“အေးလေ ... မင်းမှာ တဲ့ မျောက်က ဘာမျောက်တုန်း ... ”

“ကာပူချင်း ... မျောက် ... ”

၆

ပန်းတိုင်ဆီ အရောက်သွားဖို့ လမ်းတွေ က ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ ။

လမ်းဟောင်းအတိုင်း သွားလေ ... လမ်းတွေ ကရှည်လျားလေ ... ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းလှပါတိ ...

။

ကဲ GOAL ကိုရဖို့ ဘယ်လမ်းကြောင်းကနေ သွားကြမလဲ ...

ဖြတ်လမ်းတစ်ခုကို သူ ရွေးချယ်လိုက်နိုင်ချိန်မှာ ဘဲ လူအုပ်ထဲကနေ သူ
ခွဲထွက်ပစ်လိုက်၏ ။

မ ဖြစ်ညစ်ကျယ် စိတ်ကူးတွေ က သူ့ ခေါင်းထဲ ခုနဲ့ ဒေးဆိုသလို
နေရာဝင်ယူလာကြသည် ။

ဒုက္ခတွေ ကြားထဲက မက်မက်မောမော ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့ ကလောင်တံကို သူ
လွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။

ဒါဆို သူ စာမရေး တော့ဘူးလား ... ။

ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါ ... ။

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ အရွယ်တူ သေတ္တာလေး (၇) လုံး သူဝယ်ယူလာခဲ့
သည် ။

ဒါ ... သူ့ ဘဝကံကြမ္မာကို အလှည့်အပြောင်း ဖန်တီး ပေးတော့မယ့် မှော
သေတ္တာ (၇) လုံးလေ ... ။

၉

လောလောဆယ် သူစဉ်းစားမိထားတာက ခေါင်းစဉ် (၇) မျိုး ပါ ...

(1) Emotion (စိတ်ခံစားချက်...)

(2) Names (အမည် နာမများ ...)

(3) Short Events (အ ဖြစ်အပျက် အတိုလေးများ ...)

(4) Imagination (စိတ်ကူးပြင်းအား ...)

(5) Psychological Sketch (စိတ်အာရုံ ပုံကြမ်းရေး ခြယ်မှု...) (6)

References (အကိုးအကားများ ...)

(7) Way without way (နည်းလမ်းမရှိသော နည်းလမ်းများ ...) ဒီခုနစ်မျိုး ကို သင်ဖတ်ပြီးသွားရင် စာရေး ဆရာများ (အထူးသဖြင့် မော်ဒန်စာရေး ဆရာများ) မွေ့မွေ့ချင်း ခြေမြင်ကြလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ။

ပြဿ နာမရှိ ..။ ခြေမကလို့ ဘာမြင်မြင် ...။

သူကလည်း ဆရာကြီး ဆိုပြီး သူ့ ကိုယ်သူ ဟစ်ကြွေးထားတာမဟုတ် ...။
စိတ်အချဉ်ပေါက်ပြီး လုပ်တတ်သလောက် လျှောက်လုပ်ထားခြင်းပါ ...။

သူစဉ်းစားမိသလောက် အထက်ပါ ခေါင်းစဉ် (၇) မျိုး ကို (သူ့ ဘဝကို အလှည့်ပြောင်းပေးတော့မည်) မှော် သေတ္တာခုနစ်လုံးမှာ တစ်ခုဆီ သူလိုက် “ကပ်” လိုက်သည်။ ။

ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုလိုမရေး တော့ ... စာကို စာလို မရေး တော့ ...။

အာရုံလာသလို မှတ်စုတိုကလေးတွေ ပဲ ရေး ဖြစ်လာသည်။ ။

ဥပမာ ဆိုပါစို့ ...။

ဘတ်(စ်)ကား ကျပ်ကျပ်ကို တိုးစီးခဲ့တဲ့နေ့က လမ်းပေါ်မှာ သူဘာတွေ မြင်တွေ့ ခဲ့ရသလဲ။ ။

ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ သူတောင်းစား၊ အဝါရောင်၊ အပူ၊ စိမ့်စိမ့်သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စိတ်ညစ် အသက်ရှူကျပ်၊ ချွေးနံ့၊ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ဆားချိုသီး

တက်ရောင် :တဲ့ကောင်လေး၊ မျှော်လင့်ချက်မျက်လုံး၊ ထိုင်ခုံတစ်ခု လွတ်ပြီ၊ အပြေးအလွှား
နေရာဝင်လုကြ၊ မျက်စောင်း၊ အကြွားအဝါ စကားများ၊ စပယ်ယာ ဟောက်သံ၊ မီပွိုင့်မီ၊
ကတ္တရာလမ်းနဲ့ ကားဘီးပွတ်တိုက်သံ၊ ချစ်ဖူးတယ် ... ချစ်ဖူးတယ် ... အို မလွယ်ဘူး
ရူးနိုင်တယ်၊ ကဲ ... လက်တို့ မတောင်းဘူးနော် ... လွယ်ရင်ထုတ်ကြ၊ အကြွေပါ
တစ်ခါတည်းပေး၊ City FM အသံလွှင့်နေ ပြည်သူများ အပန်းဖြေ ပျော်ရွှင်နိုင်စေဖို့၊ တီ ... တီ
...။

ကဲ အဲဒါသာကြည့် ...။

အမြင်တွေ၊ အကြားတွေ၊ စိတ်ခံစားမှုတွေ၊ နမိတ်ပုံတွေ က
ယူတတ်ရင်ယူတတ်သလို ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရလာသည်။

(ဒီထက် အသေးစိတ် ထပ်ရေး လျှင် သင်နားရှုပ်သွားလိမ့်မည်) အသင်သူက
(ဆန်ပြာသည် တစ်ယောက် ဆန်ကောထဲထည့် ဆန်ပြာလိုက်သလို) အထက်ပါ Short
notes ကို သူ့ဦးနှောက် ဆန်ကောထဲထည့် ပြာလိုက်ရာ အမျိုး အစားတူတွေ အခုလို
ရလာသည်။

ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ သူတောင်းစား၊ အဝါရောင်၊ စိမ့်စိမ့်သူ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ လှည်းတန်း၊ မီးပွိုင်းမှာ ဆားချိုသီးတက်ရောင် :တဲ့ ကောင်လေးတွေ က
Names သေတ္တာထဲကို သွား ...။

အပူ၊ စိတ်ညစ်အသက်ရှူကျပ်၊ ချွေးနံ့၊ မျှော်လင့်ချက်မျက်လုံး၊
စပယ်ယာဟောက်သံ၊ ချစ်ဖူးတယ် ... ချစ်ဖူးတယ် အိုမလွယ်ဘူးရူးနိုင်တယ်၊ City FM
အသံလွှင့်နေ ပြည်သူများ အပန်းဖြေပျော်ရွှင်နိုင်စေဖို့...တွေ က Emotion သေတ္တာထဲကို
သွား။

ထိုင်ခုံ တစ်ခုလွတ်ပြီ၊ အပြေးအလွှားနေရာဝင်လုကြ၊ မျက်စောင်း၊
အကြွားအဝါစကားများ၊ မီးပွိုင့်မီ၊ ကတ္တရာလမ်းနဲ့ ကားဘီး ပွတ်တိုက်သံ၊ ကဲ ... လက်တို့
မတောင်းဘူးနော် ... လွယ်ရင်ထုတ်ကြ၊ တီ ... တီ တွေ က Short Events

သေတ္တာထဲကိုသွား။

အရက်မူးတဲ့ညတွေ ၊ စိတ်ဒဏ်ရာရတဲ့ အချိန်တွေ မှာ ရေး ဖြစ်ခဲ့တဲ့
တောင်စဉ်ရေမရ အ ဖြစ်အပျက်တွေ က Psychological Sketch နဲ့ Imagination
သေတ္တာထဲကိုသွား ...။

ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်တွေ စာစောင်တွေ ထဲက ကြိုက်လို့ ဆိုပြီး ရုပ်တည်ကြီးနဲ့
ကူးချခဲ့တဲ့ စာပိုဒ်တွေ ၊ စာစုတွေ ကတော့ References နဲ့ Way without way
သေတ္တာထဲတွေ ကြွကြွ ...။

နှစ် နှစ် ...။

အဲဒီ နှစ် နှစ် အတွင်း ၊မှာ သူဝတ်ခဲ့တဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ အရောင်
ပြယ်လွင့်ခဲ့ပြီ ...။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးသင်ခဲ့တဲ့ ဆံပင်တွေ အရိုင်းဆန်ဆန် ရှည်လာလို့
ဖြစ်သလို ချည်နှောင်တတ်ခဲ့ပြီ ...။

ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ဟာ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်မှ မရှိတဲ့ ဒဏ်ကို
ရင်ကော့ခံနိုင်လာလေပြီ ...။

သူဟာ artist တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်တော့ ...။ မ ဖြစ်ညစ်ကျယ်
စုဆောင်းတတ်သူ တစ်ယောက် သာ ဖြစ်လာသည်။

ဘာပဲပြောပြော ...။

ဟန်ထွန်း ပြန်ရောက်မလာခင် နှစ် နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်း ၊ သူ့ရဲ့ မှော
သေတ္တာခုနှစ် လုံးဟာလည်း စာတိုပေစတွေ အပြည့် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

“ကွီ ... ကွီ ...”

မျောက်က ဟန်ထူး ဟောက်နိုးအတိုင်း နှစ် နှစ် လောက် နေတော့ သူ့ ဘဝထဲ ရောက်လာ၏ ။

တစ်ကိုယ်လုံး အညိုရင့်မကျ အမည်းမကျနှင့် မျက်နှာနေရာမှာ တော့ အမွှေးဖြူ ကလေးများ ပေါက်နေသည် ။ ဦးခေါင်းတစ်ပိုက်မှာ တော့ ဦးထုပ်အမည်း :ဆောင်းထားသလို အမွှေးနက်ကလေးများ ပေါက်နေပြီး အစွယ်နှစ် ချောင်းလည်း ပါလေ၏ ။

အင်တာနက်ထဲက အတိုင်းပါပဲလား ... ။

“ ဘယ်လိုလဲ ... ဟုတ်ရဲ့လား ... အသင် ... မင်းမှာ လိုက်တဲ့ကာပူချင်းမျောက် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အစစ်ပဲ .. မင်းကို ငါဘယ်လိုတောင်ကျေးဇူး ဆပ်ရမှာ မှန်းမသိတော့ဘူး ... ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ ဟိတ်ကောင် ... ”

“ဟိတ်ကောင် ... ပိုက်ဆံက အရေး မကြီးဘူး ... ဒီမျောက်နဲ့ ငါ ဘယ်လို ပြန်လာခဲ့ရသလဲဆိုတာသာမေး ... ။ မင်းကွာ ... တော် တော် ငါ့ကို ပြဿ နာပေးတာ ... မျောက်နဲ့ ငါတိုင်တွေ ကို ပတ်လို့ ... ”

ဟန်ထူးက မျောက်နဲ့ မိုင်ထောင်ချီခရီးဝေး အတူသွားခဲ့ရတဲ့ ဟာသတွေ သူ ကိုပြောပြသည် ။ ရယ်လည်း ရယ်စရာတွေ ချည်းပင် ... ။

အခု အချိန်အထိ ဒီမျောက်ကို သူ ဘာကြောင့် ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို သူငယ်ချင်းတွေ ပြောမပြမိ. ... ။ ဒီကောင်တွေ ကလည်း အဲဒီ ကိစ္စ ဒီလောက် စိတ်မဝင်စား၍ တော် တော် ချေသေးတော့သည် ။

“ကောင်းပါတယ် ... ရည်းစားမရှိမယ့်အတူတူ မျောက်တစ်ကောင် မင်းအနားရှိနေတော့ မပျင်းရတော့ဘူးပေါ့ ... နာမည် လည်း ရှိပြီးသားနော် ... ။ အမိုက်စားကွ ... ”

“ဟုတ်လား ... ဘာတဲ့လဲ ... ”

“AÐAM (အာဒမ်).... တဲ့ အဟားဟား ...”

“ဝါးဝါး ...”

“အာဒမ်က မင်းကို ဧဒင်ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ခေါ်သွားလိမ့်မယ် ...”

သေချာတာပေါ့ ...။

မင်းတို့ကောင်တွေ ငါ့လောက် မသိနိုင်ပါဘူး ...။

မျောက်က ငါ့ကို ဧဒင်ဥယျာဉ်ကြီးဆီ ခေါ်သွားလိမ့်မယ် ... ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို

ဧဒင်ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ခေါ်တတ်အောင် ငါ သင်ကြားပေးရဦးမှာ။

ဟုတ်ပါတယ် ...။

အာဒမ်ဆိုတဲ့ ကာပူချင်း မျောက်ကလေးဟာ အင်တာနက် သတင်းတွေ

ထဲကအတိုင်း သင်လွယ်တတ်လွယ် ရှိလှသည်။

အရင်ဆုံး သူ့ကို ဘယ်လိုတွေ သင်ပေးခဲ့သလဲဆိုတော့ အရောင် ခုနစ် မျိုး ပါတဲ့

သေတ္တာခုနစ်လုံးပေးပြီး သူ့စိတ်ကြိုက်အရောင် တွေ ရွေးယူခိုင်းစေသည်။

“အာဒမ် ... မင်းရှေ့မှာ သေတ္တာ (၇) လုံး ဟုတ်ပြီနော် ...”

“ကွီ ... ကွီ ...”

“အဲဒီ သေတ္တာ (၇) လုံးထဲမှာ အရောင် တွေ (၇) ရောင် ရှိတယ်။ မင်းကြိုက်တဲ့

အရောင် တွေ ဆွဲထုတ်လာစမ်းကွာ ...”

“ကွီ ... ”

အစိမ်းရောင် ၊ လိမ္မော်ရောင် ၊ အပြာရင့် ၊ မီးခိုး ၊ လိမ္မော်ရောင် ၊ လိမ္မော်ရောင် ၊

ပန်းရောင် ... ဒါ ... မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့ အရောင် ရွေးချယ်မှု ...။

“ဟုတ်ပြီ ... မင်းတော် တယ် အာဒမ် ... ဟောဒီမှာ ကတ်ကြေးတစ်လက် ၊ မင်းကြို

က်သလို စိတ်ကွန့်မြူး ခွင့်ရှိတယ်။ မင်းရွေးလိုက်တဲ့ အစိမ်းရောင် စာရွက်က သိပ်ကြီးနေရင်

ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ် ၊ ပြီးရင် ကြိုက်တဲ့အရောင် ထိုးပစ်လိုက် စိတ်ကြိုက်စုစည်းပြီးရင် ငါ့ကို ပြန်လာပြ ...။”

“ကွီ ... ”

ဟုတ်တော့နေလေပြီ ...။

ရောက်ပြီ သိပ်မကြာ ...။

အာဒမ် ကတ်ကြေးကောင်းကောင်း ကိုင်တတ်သွားလေပြီ ...။

သူ့စိတ်ကြိုက်အရောင် အဆင်းတွေ ရလာဖို့ ဖြတ်ညှပ်ကပ်တွေ လုပ်လာတတ်ခဲ့ပြီ ...။

ရလဒ်တွေ ကို သူ ကြည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျောက်တစ်ကောင် ဖန်တီးထားတဲ့ လက်ရာတွေ က လူသားဖန်တီးထားတာနဲ့ မတူ ...။ တစ်ခါတစ်ရံ ပို အဆင့်မြင့်နေသယောင် ...။ တစ်ခါတစ်ရံ မသိ နားမလည်ခြင်း ဆိုင်ရာတွေ နဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်နေသယောင် ။

“ဟုတ်ပြီ ... အာဒမ် ...။ very well done ...။ မင်းသိပ်ကိုတော် ပါပေတယ် ။ တတ်နိုင်ရင် ငါ့ကို ဧဒင်ဥယျာဉ်ကြီးဆီခေါ်သွားပေးပါတော့ ...။”

“ကွီ ... ”

အောင်မြင်မှတစ်ခုရဖို့ ဆိုတာ လူတွေ အပေါ် သိပ်ရိုးသားနေစရာ မလိုပါဘူး ... လှည့်ဖျားတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ် ...။

အသင်သူ

